

Complici, nu aliați: abolirea complexului industrial al alianțelor

O perspectivă și provocare indigenă.

Această provocare este menită să intervină în unele dintre tensiunile actuale din jurul muncii de solidaritate/sprijin, deoarece traiectoriile actuale sunt, din punctul meu de vedere, contra-emancipatorii. Mulțumiri speciale lui DS din Phoenix pentru discuțiile care au dus la această zină și tuturor celor care au avut comentarii/întrebări/dezacorduri. Nu interpretați acest text ca fiind pentru „aliații tineri albi din clasa de mijloc”, sau doar pentru activiști plătiți, organizații non-profit sau, așa cum a spus un prieten, „anarhiști sau studenți cu mobilitate descendentă”. Există mulți așa-ziși „aliați” în lupta pentru drepturile migranților care susțin „reforma comprehensivă a imigrației”, care continuă militarizarea teritoriilor indigene.

Complexul industrial al aliaților a fost creat de activiști și activiste ale căror cariere depind de „problemele” pe care încearcă să le abordeze. Acești capitaliști nonprofit își avansează carierele pe seama luptelor pe care aparent le susțin. Ei și ele lucrează adesea sub masca „la-firul-ierbii” sau a celei „comunitare” și nu sunt neapărat legați de vreo organizație.

Aceștia își dezvoltă capacitatea și puterea organizațională sau individuală, stabilindu-se confortabil în primele rânduri ale ierarhiei lor de opresiune, străduindu-se să devină „campionii” aliați ai celor mai oprimați. În timp ce exploatarea solidarității și a sprijinului nu este nimic nou, comodificarea și exploatarea alianței este o tendință în creștere în cadrul industriei activismului.

Oricine este preocupat/-ă de luptele contra oprimirii și de eliberare colectivă a participat la un moment dat la ateliere, a citit zine sau a participat la discuții profunde despre cum să fii un/o aliat/-ă „bun/-ă”. Acum poți plăti sute de dolari pentru a merge la institute ezoterice pentru un certificat de aliat în domeniul anti-oprimării. Poți să participi la ateliere și să primești o insignă de aliat. Pentru a transforma lupta în marfă, aceasta trebuie mai întâi să fie obiectificată. Acest lucru este vizibil în modul în care „problemele” sunt „încadrate” și „marcate”. În cazul în care lupta este o marfă, alianța este o monedă.

Alianța a devenit, de asemenea, o identitate ruptă de orice înțelegere mutuală reală a sprijinului. Termenul de aliat a devenit ineficient și lipsit de sens.

Complici, nu aliați.

substantiv, singular: **complice**;

substantiv, plural: **complici**.

persoană care ajută pe o alta să comită o infracțiune.

Există o dorință feroce și neclintită de a obține eliberarea totală, alături cu pământul, precum și împreună.

Va exista un „noi” la un moment dat și cel mai probabil va trebui să lucrăm împreună. Acest lucru înseamnă, cel puțin, formularea unor înțelegeri mutuale care să nu fie în totalitate antagonice, altfel s-ar putea să ne descoperim pe noi înșine, dorințele noastre și luptele noastre, ca fiind incompatibile unele cu altele.

Există anumite înțelegeri care nu sunt negociabile. Există contradicții cu care trebuie să ne împăcăm și, cu siguranță, vom face acest lucru în proprii noștri termeni.

Dar trebuie să știm cine ne ține spatele sau, mai bine zis, cine este cu noi, alături de noi?

Riscurile unui/unei aliat/-e care oferă sprijin sau solidaritate (de obicei, pentru o perioadă de timp) într-o luptă sunt mult mai diferite de cele ale unui complice. Orice luptă care o ducem împreună, devenind complicitate și complicitari într-o luptă pentru eliberare, suntem complici. Abolirea alianței poate avea loc prin criminalizarea sprijinului și a solidarității.

În timp ce strategiile și tacticile de afirmare (sau de abolire, în funcție de punctul vostru de vedere) a puterii sociale și a puterii politice pot fi diverse, există câteva lecții dure care nu pot fi reproduse.

Considerați cele ce urmează ca fiind un ghid pentru identificarea punctelor de intervenție împotriva complexului industrial al aliaților.

„Salvare, alias muncă misionară și autoterapie”

Aliații și aliatele au prea des noțiuni romantice cu privire la oamenii oprimați pe care doresc să îi „ajute”. Aceștia sunt „salvatorii și salvatoarele” care văd victime și simboluri în loc de oameni.

Această victimizare devine un feteș pentru cei mai răi dintre aliați, luând forma exotizării, „manarhismului”, „esplicării”, sexploatării personalelor de culoare etc. Acest tip de relație favorizează, în general, exploatarea atât între cei oprimați, cât și între opresori. Aliatul și persoana-cu-care-s-a-aliat se încurcă într-o relație abuzivă. În general, niciunul/una dintre ei/ele nu poate vedea acest lucru până când nu este prea târziu. Această relație poate, de asemenea, să degenereze în codependență, ceea ce înseamnă o deposedare reciprocă de putere. Aliații „salvatori” au tendința de a crea o dependență față de ei/ele și de rolul lor de sprijin. Nimeni nu este aici pentru a fi salvat/-ă, nu avem nevoie de „aliați misionari” sau de milă.

Vinovăția este, de asemenea, un factor primar în motivarea a aliaților și aliatelor. Chiar dacă nu sunt niciodată recunoscute, vinovăția și rușinea funcționează în general ca factori de motivare în conștiința unui opresor care își dă seama că acționează în mod greșit. Deși vinovăția și rușinea sunt emoții foarte puternice, gândiți-vă la ceea ce faceți înainte de a transforma lupta unei alte comunități în propria ședință de terapie. Desigur, actele de rezistență și de eliberare pot fi vindecătoare, dar abordarea vinovăției, a rușinii și a altor traume necesită o focalizare mult mai diferită, sau cel puțin o focalizare explicită și consensuală. Ce fel de relații sunt acelea care sunt construite pe vinovăție și rușine?

„Exploatare și cooptare”

Cei și cele care cooptează se implică doar pentru a-și promova propriile interese (de obicei, este vorba fie de notorietate, fie de cele financiare). Pe măsură ce acești „aliați” încearcă să-și impună agenda, ei înșiși se dau de gol. Organizatorii „radicali”, mai-militanți-decât-tine, „de la firul ierbii”, sunt dornici să caute probleme „sexy” pe care să le coopteze (pentru notorietate/ego/„super aliat”/„cel mai radical aliat”) și stabilesc termenii implicării sau dictează ce lupte sunt amplificate sau marginalizate, fără a ține cont de teritoriile în care operează. Instituția non-profit sau complexul industrial non-profit caută, de asemenea, probleme „sexy” sau „finanțabile” pe care să le coopteze și să le exploateze, deoarece acestea sunt perfecte pentru finanțarea prin granturi pe care o râvnesc. Prin natura lor, prea adesea, luptele de eliberare, pentru viață și pământ, ale indigenilor, se confruntă direct cu întregul cadru pe care se bazează această societate colonială și capitalistă. Acest lucru este amenințător pentru potențialii finanțatori capitaliști, astfel încât unele grupuri sunt forțate să-și compromită munca radicală sau de eliberare pentru a fi finanțate, iar altele devin mai alienate și invizibilizate sau subordonate simbolic. Cooptatorii apar cel mai adesea în luptă atunci când bătălia a escaladat și este prea târziu.

Aceste entități propun aproape întotdeauna training-uri, ateliere, tabere de acțiune și oferă alte tipuri de expertiză specializată în acte de patronaj. Acești oameni sunt în general plătiți cu salarii uriașe pentru activismul lor „profesionist”, primesc subvenții umflate pentru logistică și „consolidarea capacității organizaționale”, iar luptele pot fi astfel exploatare în continuare ca „lupte pentru imagine” pentru finanțatorii lor. În plus, cel mai probabil, aceste abilități există deja în cadrul comunităților sau sunt tendințe care trebuie doar stimularea ca să intre în acțiune.

Acestea nu sunt doar dinamici practicate de așa-numitele organizații non-guvernamentale mari, ci și de către indivizii și individele care sunt adepți și adepți ale acestei tactici ce în folos propriu.

Cooptarea funcționează, de asemenea, ca o formă de liberalism. Alianța poate perpetua o dinamică de neutralizare prin cooptarea intenției originale de eliberare, transformând-o într-o agendă reformistă.

Anumite persoane din cadrul luptelor (de obicei „personalități” ale mișcării) care nu supără status quo-ul establishment-ului aliat pot fi recompensate cu includerea în industria alianței.

„Aliați autoprocamați/prin confesiune”

De prea multe ori, oamenii apar cu o atitudine de genul „Sunt aici pentru a te susține!”, pe care o poartă ca pe o insignă. În cele din urmă fac ca luptele să pară mai degrabă o activitate extracurriculară pentru care primesc „puncte de aliat”. Aliații auto-afirmați pot avea chiar și principii și valori anti-oprimare de față. Poate că ați văzut acest citat din Lilla Watson: „Dacă vii aici să mă ajuți, îți pierzi timpul. Dacă ai venit pentru că eliberarea ta este legată de a mea, atunci hai să lucrăm împreună.” Sunt dornici să se poziționeze, dar acțiunile lor sunt în contradicție cu afirmațiile lor.

Alianțele semnificative nu sunt impuse, ci consimțite. Aliatele și aliații autoproclamați nu au nicio intenție de a abolii sentimentul de îndreptățire care i-a determinat să impună acest tip de relație celor cu care pretind că se aliază.

„Parașutiști”

Parașutiștii se grăbesc să ajungă în prima linie, parcă veniți de nicăieri. Ei/ele se deplasează literalmente dintr-un loc „hot” sau „sexy” în altul. De asemenea, ei/ele se încadrează în categoriile „salvator/-oare” și „autoproclamat/-ă”, deoarece provin, de cele mai multe ori, din institute, organizații și think-tank-uri specializate. Au trecut prin traininguri, ateliere, conferințe etc., sunt „experte și experți”, deci știu „ce este cel mai bine”. Această atitudine paternalistă este implicată în structurile (organizații non-profit, institute etc.) din care acești „aliați” își iau cunoștințele despre „probleme”. Chiar dacă își resping propria condiționare non-profit, ei și ele sunt, în cele din urmă, reacționari/-e, au un sentiment de îndreptățire, și paternaliste/-ști, sau se poziționează într-o relație de putere față de aceia care proclamă că sunt aliați/-te. Este o condescendență structurală care își are rădăcinile în aceeași dominație a supremației albe hetero-patriarhale.

Parașutiștii și parașutistele sunt, de obicei, misionari care dispun de mai multe fonduri.

„Universitari/-e și intelectuali/-e”

Deși uneori provin direct din comunitățile aflate în luptă, intelectualii, intelectualele și universitățile, universitarii se încadrează, de asemenea, în toate aceste categorii. Pot avea o poziție extrem de condescendentă în cadrul luptei. În multe cazuri, universitarul menține puterea instituțională deasupra nivelului de cunoștințe și abilități a comunității/comunităților aflate în luptă. Intelectualii sunt cel mai adesea fixați pe dezînvățarea opresiunii. Aceștia nu sunt, de obicei, cu picioarele pe pământ, dar se grăbesc să-i critice pe cei care sunt.

Ar trebui să ne dorim doar să „dezînvățăm” opresiunea, sau să o facem praf și pulbere și să-i distrugem însăși existența?

Un universitar sau o universitară complice ar căuta modalități de a mobiliza resursele și sprijinul material și/sau de a-și trăda instituția pentru a promova luptele de eliberare. Un/o complice intelectuală sau intelectual ar face strategii cu, nu pentru, și nu s-ar teme să ia un ciocan în mână.

„Străjerii”

Străjerii caută puterea asupra celorlalți, nu împreună cu ceilalți. Aceștia sunt cunoscuți pentru tacticile de control și/sau de reținere a informațiilor, resurselor, conexiunilor, sprijinului etc. Străjerii vin atât din exterior, cât și din interior. Atunci când sunt demascați, aceștia devin de obicei ineficienți/-te (atât timp cât există mecanisme eficiente de responsabilizare/responsabilitate).

Persoanele și organizațiile care fac acest lucru, la fel ca „aliații salvatori”, au, de asemenea, tendința de a crea dependență față de ele și de funcția lor de sprijin. Ei au tendința de a domina sau de a controla.

„Navigatorii și plutitorii”

Aliatul care „navighează” este cineva care este familiarizat/-ă sau priceput/-ă în jargon și care face manevre în cadrul spațiilor sau luptelor, dar care nu poartă un dialog relevant (evitând dezbaterile sau tăcând) sau nu întreprinde acțiuni relevante dincolo de zonele de confort personale (acest lucru se aplică și în cazul unor organizații întregi). Își susțin puterea și, prin extensie, pe cea a structurilor de putere dominante, prin faptul că nu le atacă direct.

„Alianța” aici este definită mai clar ca fiind actul de a face proiecte personale din opresiunea altora. Aceștia sunt aliații prin stilul propriu de viață care se comportă ca și cum participarea pasivă sau simpla folosire a terminologiei potrivite reprezintă susținere. Atunci când lucrurile merg prost, ei și ele sunt primele care dispar. Ele și ei nu rămân în preajmă pentru a-și asuma responsabilitatea pentru comportamentul lor. Atunci când sunt confrunțați/-te, deseori dau vina pe altele și alții și încearcă să respingă sau să delegitimeze preocupările majore.

Complicii și complicele nu se tem să se angajeze în dezbateri sau discuții incomode/neplăcute/provocatoare.

Plutitorii sunt „aliați” care trec de la un grup la altul și de la o problemă la alta, nefiind niciodată suficient de implicați, dar dorind întotdeauna să-și facă simțită prezența și să-și facă auzită vocea. Au

tendința de a dispărea atunci când vine vorba de a fi trase și trași la răspundere sau de a-și asuma responsabilitatea pentru un comportament aiurea.

Plutitorii sunt oameni în care poți avea încredere că o să le spună polițiștilor să se ducă naibii, dar nu se implică niciodată în riscuri mutuale. Îi pun constant pe ceilalți în pericol, se grăbesc să fie autoritari cu privire la privilegiile altora, dar nu-și verifică niciodată propriile privilegii. Practic, aceștia sunt turiști dependenți de acțiune care nu vor să facă parte dintre cei care plătesc prețul, fac planificarea sau își asumă responsabilitatea, dar care vor întotdeauna să fie considerați demni de respect pentru că „au fost acolo” atunci când a fost nevoie să arunce o piatră, să formeze o blocadă etc.

De asemenea, este important să fim conștiente de această dinamică din cauza amenințării infiltrărilor. Provocatorii sunt niște plutitori notorii care merg dintr-un loc în altul, fără a fi niciodată responsabili de cuvintele sau acțiunile lor. Infiltrarea nu trebuie să vină neapărat din partea statului; aceleași efecte pot apărea și din partea unor aliați „bine intenționați”. Este important de reținut faptul că calling out-ul infiltrărilor are implicații serioase și nu ar trebui să fie încercat fără dovezi concrete.

„Acte de resemnare”

Resemnarea este un produs secundar al instituirii alianței. La început, dinamica poate să nu pară problematică; la urma urmei, de ce ar fi o problemă pentru cei și cele care beneficiază de sistemele de opresiune să respingă sau să se distanțeze de aceste beneficii și de comportamentele care le însoțesc (cum ar fi îndreptățirea etc.)? În cele mai grave cazuri, „aliații” înșiși acționează paralizați, crezând că este datoria lor să fie „aliat/-ă bun/-ă”. Există o diferență între a acționa pentru altele, cu alții, și pentru propriile interese; fiți expliciti.

Nu veți găsi o sau un complice care să își rezigne agenția sau capacitățile ca un act de „sprijin”. Ele și ei ar găsi modalități creative de a-și transforma privilegiul (sau, mai clar, recompensele de a face parte dintr-o clasă opresoare) într-o expresie a războiului social. Altfel, ajungem să avem o mulțime de apropriați anti-civ/primitiviști sau anarho-hipsteri, când ar fi de preferat sabotorii.

Sugestii pentru câteva căi de urmat pentru complicii și complicii anticoloniali:

Alianța este corupția spiritului și imaginației radicale, este fundătura decolonizării.

Establishment-ul aliat cooptează decolonizarea ca pe un steag pe care să-l arboreze la nesfârșita sa gală anti-oprimare. Ceea ce nu se înțelege este că decolonizarea este o amenințare la adresa însăși existenței „aliaților” coloniști. Nu contează cât de eliberat/ă ești, dacă ocupi în continuare pământurile indigene, ești tot un/o colonizator/-oare.

Decolonizarea (procesul de restabilire a identității indigene) poate fi foarte personală și ar trebui să fie diferențiată, deși nu deconectată, de lupta anticolonială.

Munca unui/unei complice în lupta anticolonială este de a ataca structurile și ideile coloniale.

Punctul de plecare este să vă articulați relația cu popoarele indigene ale căror pământuri le ocupați. Acest lucru este mai presus de acceptare sau recunoaștere. Acest lucru poate fi deosebit de dificil pentru popoarele indigene „nerecunoscute la nivel federal”, deoarece acestea sunt invizibilizate de stat și de invadatorii care le ocupă pământurile natale.

Ar putea dura ceva timp până la stabilirea liniilor de comunicare, mai ales că unii oameni au fost deja supărați de persoane din afară. Dacă nu știți unde sau cum să contactați oamenii, faceți o muncă de teren, cercetați (dar nu vă bazați pe surse antropologice, acestea sunt eurocentrice) și fiți atente și atenți. Încercați să ascultați mai mult decât să vorbiți și să planificați.

În luptele pe termen lung, comunicarea poate fi ruptă între diferitele facțiuni, nu există modalități ușoare de a rezolva acest lucru. Nu încercați să rezolvați situația, ci comunicați deschis, ținând cont de punctele de mai jos.

Uneori, alte popoare indigene sunt „oaspeți” pe pământurile natale ale altora, dar sunt totuși simbolizate ca reprezentanți indigeni pentru „luptele locale”. Această dinamică perpetuează, de asemenea, colonialismul de colonizare. Mulți oameni presupun, de asemenea, că indigenii sunt cu toții pe aceeași lungime de undă „din punct de vedere politic”, dar cu siguranță nu suntem așa.

Deși pot exista momente în care oamenii au capacitatea și răbdarea de a face acest lucru, fiți conștiente și conștienți de dinamica perpetuată prin ținerea de mână.

Înțelegeți că nu este responsabilitatea noastră să vă ținem de mână pe parcursul procesului de a deveni complici.

Complicii ascultă cu respect gama de practici și dinamici culturale care există în cadrul diferitelor comunități indigene.

Complicii nu sunt motivați de vinovăție sau rușine personală, pot avea propria agendă, dar sunt expliciți și explicite.

Complicitățile se realizează prin consimțământ mutual și creează încredere. Acestea nu doar ne acoperă spatele, ci sunt alături de noi sau în propriile lor spații, confruntând și distrugând colonialismul. În calitate de complici, suntem obligați să devenim responsabili și răspunzătoare unii față de altele, aceasta este natura încrederii.

Nu așteptați ca cineva să vă proclame drept complici, cu siguranță nu puteți să o faceți singure și singuri. Pur și simplu ești sau nu ești. Liniile opresiunii sunt deja trasate. **Acțiunea directă este cu adevărat cea mai bună și poate fi singura modalitate de a învăța ce înseamnă să fii complice. Suntem într-o luptă, așa că fiți pregătiți pentru confruntare și consecințe.**

Dacă vă întrebați dacă să vă implicați sau să sprijiniți o organizație:

Fiți suspicioase și suspicioși față de oricine și față de orice organizație care se declară aliată, care se declară decolonizatoare și/sau care își poartă ca pe o insignă relațiile cu popoarele indigene.

Folosiți unele dintre punctele de mai sus pentru a determina motivele principale.

Uitați-vă la finanțarea organizațiilor. Cine este plătit? Cum sunt acestea transparente? Cine definește termenii? Cine stabilește agenda? Se aliniază campaniile cu nevoile de pe teren?

Există populații indigene locale de bază direct implicate în procesul de luare a deciziilor?

Biblioteca Anarhistă

Complici, nu aliați: abolirea complexului industrial al alianțelor
O perspectivă și provocare indigenă.

Tradus la 20 oct. 2021

ro.theanarchistlibrary.org